

Arrest

nr. 241 320 van 22 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS verschijnt, die voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakt op 13 februari 2020 het voorwerp uit van een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt door hem aangevochten met een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend is onder het nr. 243 851.

1.2. Ook op 13 februari 2020 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Vlas (Kortrijk) op 13/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : A.

geboortedatum : 01.10.1980

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[ ] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[X] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap . (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap. (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 13/02/2020 bij PZ Vlas dat hij reeds 5 jaar in België is en hij voorheen in Spanje woonde maar het hier beter is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Europa, hij geen ziekte heeft die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart hier drie zussen te. Alsook zijn vader zou in Gent wonen. Daarnaast zou hij nog een broer hebben in Marokko en er daarnaast ook nog familie woont in Spanje. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Op 31/10/2016 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging (artikel 47) in functie van zijn schoonbroer B. M.. DVZ verwierp deze aanvraag (bijlage 20 van 26/08/2016) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (betekend op 05/09/2016).

Het feit dat betrokkenes vader en zussen in België verblijven geven zijn geeft niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel"

1.3. Het beroep, vermeld onder punt 1.1 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 241 319 van 22 september 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is gestoeld op de "schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980; schending van het proportionaliteitsbeginsel;"

Verzoeker zet het middel uiteen als volgt:

"3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen. Verzoekende partij heeft verblijfsrecht in Spanje (zie stuk nr. 3) .

De bestreden beslissing kan daarom niet genomen worden omdat verzoekende partij "beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe [Spanje, eigen verduidelijking] te begeven" zoals zij in de bestreden zelf vermeldt.

Om voorgaande redenen is het motief niet draagkrachtig en kan zij de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij motiveert verder de bestreden beslissing als volgt:

[...]

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

De ingeroepen feiten zijn achterhaald. Naar eigen zeggen is verzoekende partij in Spanje de verlenging van haar verblijfsrecht aangevraagd en verkregen (zie stuk nr. 3) waardoor de voorgaande bevelen om het land te verlaten werden uitgevoerd en daardoor zijn uitgedoofd waardoor zij niet langer aan verzoekende partij kunnen worden tegengeworpen.

Er is evenmin een risico op onderduiken want verzoekende partij was in Kortrijk waar ook zijn zussen verblijven en bij wie hij kan overnachten en heeft een domicilie en verblijfsrecht in Spanje (zie stuk nr. 3). De adressen zijn ook bij verwerende partij gekend omdat verzoekende partij eerder een gezinshereniging aanvroeg (die weliswaar werd afgewezen maar niets aan de gekende informatie veranderd).

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

Artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is voorzien of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.»

Verwerende partij kan geen maximum termijn van drie jaar artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 opleggen omdat het bevel van 13 februari 2020 het eerste bevel is nadat voorgaande bevelen werden uitgevoerd en daarmee zijn uitgedoofd waardoor zij niet langer kunnen worden tegengeworpen en niet kan kwalificeren als een "vroegere beslissing tot verwijdering" die niet werd uitgevoerd en omdat het voormelde bevel weliswaar de bepaling bevat dat "voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" (zie stuk nr. 4) maar uit het voorgaande blijkt dat de motieven die er op volgen niet draagkrachtig zijn.

De bestreden beslissing kan daarom niet rechtsgeldig genomen worden op grond van de ingeroepen wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Om voorgaande redenen is het motief niet draagkrachtig en kan zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verder geldt het volgende. Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898). Wat zij niet doet minstens niet afdoende doet omdat verwerende de kopie van stuk nr. 12 als bewijs van het verblijfsrecht in Portugal van verzoekende partij kreeg.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RW 20 januari 2014, nr. 117.188; RW van 19 februari 2014, nr. 119.120) terwijl hiervoor is aangetoond dat zij onredelijk streng dat wil zeggen onevenredig en ondeugdelijk oordeelde en daardoor artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 schendt.

De specifieke omstandigheden in zake die verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 moet in rekening nemen zijn het verblijfsrecht van verzoekende partij in Spanje (zie stuk nr. 3) .

Er is daarmee evenmin een risico op onderduiken voorhanden omdat verzoekende partij bij zijn zussen kan verblijven van wie het adres bij verwerende partij bekend is (zie hoger) en omdat zij eveneens in Spanje gedomicilieerd is (zie stuk nr. 3).

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om voorgaande redenen kon er niet redelijkerwijze beslist worden een inreisverbod op te leggen noch a fortiori een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

Schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt onder meer op gewezen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28 mei 2018.

Deze vaststelling maakt deel uit van de motieven die de verwerende partij heeft opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden, op grond van de vaststelling dat er een risico op onderduiken is, conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek is onmiskenbaar een onderdeel van de verwijderingsbeslissing, zoals blijkt uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, en een eventuele onwettigheid ter zake moet dan ook worden opgeworpen in het kader van het beroep tegen de verwijderingsbeslissing. Het gegeven dat deze motivering wordt hernomen in het thans aangevochten opgelegde inreisverbod, doet daaraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat verzoeker op dit punt zijn grieven herhaalt die hij reeds had aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en die door de Raad werden verworpen in het arrest nr. 241 319 van 22 september 2020. In dit arrest luidt het als volgt:

“De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is in casu gestoeld, enerzijds op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet –met name omdat er een risico op onderduiken bestaat- en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet –met name omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“1° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De tweede paragraaf van artikel 1, waarnaar hiervoor wordt verwezen luidt onder meer als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

[...].”

In casu is de motivering aangaande het risico op onderduiken gesteund op artikel 1, §2, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Ze luidt als volgt:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken is, omdat hij in Kortrijk was waar zijn zussen ook verblijven en bij wie hij kan overnachten. De adressen zijn bij de verwerende partij gekend, zo stelt hij, omdat hij eerder een gezinshereniging aanvroeg en hij dus geen bewijs van hotel moest voorleggen. Hiermee betwist hij evenwel niet dat niet blijkt dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging in 2017 zijn verblijf nog heeft trachten te legaliseren, en evenmin dat op grond van deze niet betwiste vaststelling toepassing kon worden gemaakt van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van de toepassing van artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten en het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat de feiten zijn achterhaald; nu hij een domicilie heeft in Spanje en hij de verlenging van zijn verblijfsrecht aldaar heeft aangevraagd en verkregen, zijn de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten uitgevoerd en uitgedoofd, en kunnen zij hem niet langer worden tegengeworpen, zo stelt hij. Hij verwijst naar het stuk 3 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2020 verklaarde dat hij vroeger in Spanje woonde, maar dat hij reeds 5 jaar in België is omdat het hier beter is. Verzoeker heeft niet

verklaard, laat staan aangetoond, dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en in de jaren die daaraan voorafgingen nog een verblijfsrecht had in Spanje of dat hij in die periode België zou hebben verlaten om terug te keren naar Spanje. Op grond van de eigen verklaringen van verzoeker kon de verwerende partij derhalve op correcte wijze vaststellen dat verzoeker, aan wie in die periode van vijf jaar tijdens dewelke verzoeker reeds in België zou verblijven een aantal bevelen om het grondgebied werden afgeleverd, met name op 26 augustus 2016, 28 april 2017, 8 december 2017, 28 mei 2018 geen gevolg heeft gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten en dat het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zou geven aan het nieuwe bevel, i.e. de thans bestreden beslissing. Verzoeker verwijst thans naar het stuk 3 bij zijn verzoekschrift, zijnde een foto van een kopie van een in het Spaans opgesteld document, gedateerd op 20 februari 2019. Nog daargelaten de vaststelling dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad conform artikel 8 van het PR RvV niet verplicht is dit document in overweging te nemen, moet worden vastgesteld dat de aard van het stuk niet toelaat de authenticiteit ervan vast te stellen. Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat dit stuk bewijst dat hij een verblijfsrecht heeft in Spanje of zou leiden tot de vaststelling dat de hem eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied zouden zijn uitgedoofd en hem niet langer zouden kunnen worden tegengeworpen temeer nu, het weze herhaald, hij zelf heeft verklaard reeds vijf jaar in België te verblijven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorliggende gegevens zou zijn vastgesteld dat er een risico was op onderduiken, nu niet blijkt dat verzoeker na de afwijzing van zijn verzoek tot gezinshereniging in 2017 zijn verblijf nog heeft trachten te legaliseren, enerzijds, en hij geen gevolg heeft gegeven aan een aantal eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, anderzijds. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat verzoeker, nadat hij in vrijheid werd gesteld op 17 maart 2020 met het bevel om onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, thans nog steeds in België verblijft, aldus de verklaringen van zijn raadsman.”

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in casu geen inreisverbod kon worden opgelegd op grond van het argument dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem eerder werden afgeleverd hem niet zouden kunnen worden tegengeworpen of omdat zij uitgedoofd zouden zijn. In de mate dat verzoeker zich op dezelfde gronden steunt om te trachten aan te tonen dat geen inreisverbod kon worden opgelegd voor de maximumduur van drie jaar, kan worden volstaan met de voorgaande vaststellingen om deze grief te verwerpen.

Verzoeker betoogt verder dat zij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet afdoende motiveert, “omdat verwerende partij de kopie van het stuk nr. 12 als bewijs van het verblijfsrecht in Portugal van verzoekende partij kreeg”, maar dit is kennelijk een materiële misslag in het verzoekschrift. Hiervoor werd verder al gesteld dat niet werd aangetoond dat verzoeker nog een verblijfsrecht zou hebben in Spanje. Verzoeker betoogt dan ook ten onrechte dat dit een element was dat had moeten worden betrokken bij de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan.

Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij a fortiori een inreisverbod heeft opgelegd met de maximumduur van drie jaar, stelt de Raad vast dat zij omstandig heeft gemotiveerd omtrent zijn specifieke situatie, en dat het aan verzoeker toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Van enig automatisme geeft de bestreden beslissing immers geen blijk. Verzoeker blijft daartoe volledig in gebreke.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor deze duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker geen onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel handelen vanwege het bestuur aan het licht heeft gebracht. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS